

KONIJN DENKT DIEP NA

WAAROM, VROEG KONIJN, noemen ze een dier zoals jij eigenlijk 'egel'?

De vraag overviel Egel.

Om tijd te winnen, maakte hij een paar rare geluidjes, zoals egels dat goed kunnen.

Nou, zei hij toen, humhum en pffffst.

Geen idee, zei hij tenslotte, maar ik denk eigenlijk dat het is omdat ik eruitzie als een egel. Ik heb de snoet van een egel, een egelstaartje, al is dat niet veel soeps, de stekels van een egel ... Ik vind wel dat ik een egel ben.

HMPF, ZEI KONIJN. Zijn hersenen werkten hard terwijl hij iets verstandigs zocht om terug te zeggen.

Je denkt dus, bracht hij uit, dat je een egel bent omdat je op een egel lijkt. Maar hoe wisten de

dieren, heel lang geleden, toen ze mekaar namen gaven, toen ze jou egel gingen noemen, dat die naam bij jouw soort hoorde?

Mijn soort, herhaalde Egel. Hij vond niet dat dat erg vriendelijk klonk: jouw soort.

De stekels misschien, piepte hij stilletjes. Door de stekels.

Wat zei Konijn rare dingen. En wat had zijn stem ineens een rare klank. Mijn soort, dacht Egel, en hij werd een beetje treurig.

Ineens twijfelde hij aan wie hij was. Inderdaad, bedacht hij. Ze zouden me ook hond of hert of mier kunnen noemen. Al is een hond die niet blaft wel zeldzaam. Egel probeerde even te blaffen om zeker te zijn dat hij geen hond was.

Maar het zou kunnen, een hond die niet blafte. Waarom ook niet, eigenlijk?

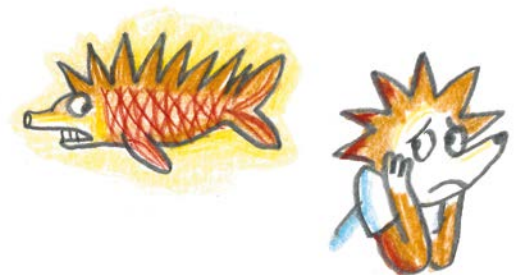
Je brengt me erg in de war, zei hij tegen Konijn.

Nerveus liep hij in het rond. Allerlei gedachten bestookten hem. Misschien, riep hij, ben ik een mol, of een giraf, of – erger nog – een wrattenzwijn.

Of een ooievaar, een zieke mus, een stekelbaars ...

Nee, dacht hij toen, een stekelbaars is een vis en een vis ben ik niet! Dat weet ik zeker, want ik kan hoegenaamd niet ademen onder water.

Dat herinnerde Egel zich van die keer dat hij struikelde en in een diepe plas was terecht gekomen. Dat weet ik tenminste.

Ik ben geen vis! riep hij nu tegen Konijn. Dat was tenminste al een opluchting. Hij ging zitten en staaarde wat voor zich uit.

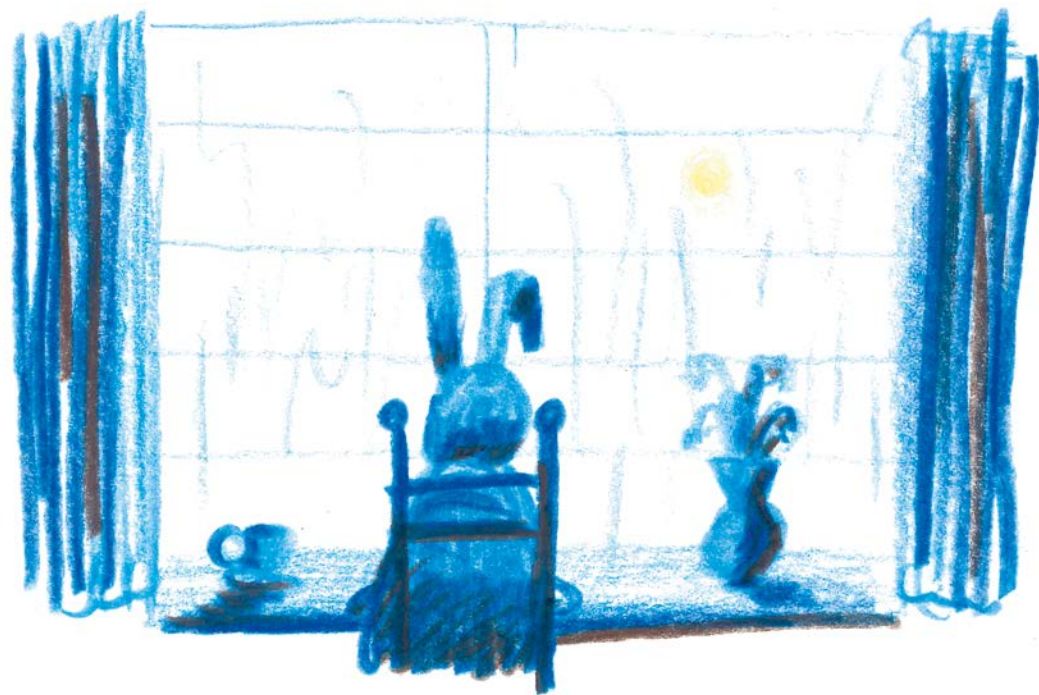
Nee, zei Konijn breed glimlachend, een vis ben je niet!

Waarom, vroeg Egel toen, noemen ze een dier van jouw soort eigenlijk konijn. Onverstoord knabbelde Konijn verder aan een heerlijke winterpeen. Hij at zijn mond leeg voor hij antwoordde.

Een konijn herken je aan de oren, zei hij rustig. Wist je dat niet?

Egel zei niets. Hoe kon Konijn zo rustig blijven en zo zelfzeker? Hij vroeg zich af of het antwoord van Konijn wel helemaal klopte.

DE ZON

HET REGENT HET REGENT HET REGENT, mopperde Konijn. Het regent het regent en het blijft maar regenen, zei hij nu luider. Wat een ellende. Hij keek uit het raam maar zag enkel een gordijn van water. Er liep al water onder de deur het hol in.

En als ik één ding haat, klaagde hij, zijn het wel natte poten. Sakker de sakker, sakker de sakker!

Hij wilde roepen maar in de plaats stampte hij hevig met zijn poten op de grond. Ondertussen maakte hij joelende geluiden als van een sirene, hij klonk niet als een konijn. Hij sprong hoog in de lucht en landde met een doffe plof weer op de grond.

En zie, daar stopte de regen, daar losten de wolken op, daar scheen een straaltje zon.

KONIJN KEEK VERBAASD OM ZICH HEEN en dan naar zijn poten. Hij hoopte dat niemand hem gezien had.

Hij had ooit gehoord dat mensen in verre landen dansten om het te laten regenen. Maar over een dans om de zon te laten schijnen, had niemand hem ooit verteld.

Dat ging goed, dacht hij, een beetje vrolijk en trots. Hij liep zijn hol uit. In de verte zag hij Egel die naar hem op weg was.

De zon schijnt! riep Egel.

Konijn besloot niet te zeggen dat de wereld dat allemaal aan hem te danken had. Al vond hij dat een beetje dankbaarheid wel op zijn plaats was!

